



ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина



Година X

Број 16

јун 2012.

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

ЗНАМЕНИТИ
ПАРАЋИНАЦ
Проф. др Властимир
Матејић

СРЕДЊЕМОРАВСКИ
ГЛИНЕНИ БУКВАР

СПОРТ
Параћин глуми
Монтевидео

фото: С. Живановић



Удружење Параћинаца
и пријатеља Параћина

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

КНЕЗ ЛАЗАР ПРОШИРУЈЕ
МОРАВСКУ СРБИЈУ

Цар Душан је област Браничева поверио свом слуги Бранку Растислалићу, и уздигао га је на велики положај као господара Браничева и Кучева. После смрти цара Душана, почело је распадање србског царства, а зарад похлепе локалних властелина за самосталношћу, у Браничеву су завладали Растислалићи. Још у време цара Душана помињу се три брата Растислалића: Брајко, Радослав и Бранко, који су имали врло велики утицај у Браничеву, Поморављу, али и у суседним државама. Растислалиће уствари налазимо на почетку 1361. године као господаре Браничева, где издају своје царине под закуп Дубровчанима. Бранко Растислалић био је врло истакнута личност Душановог и Лазаревог доба у Браничеву. Колико је његова моћ била говори и податак да је сам имао кованицу новца. На сребрном новцу је било исписано „слуга Бранко“ и утиснут шлем цара Душана. Када је Бранко Растислалић умро, цар Душан је ову област око Мораве и Дунава дао на управљање његовом сину Радичу Бранковићу.



Цар Душан - Фреска из манастирске цркве у Леснову, око 1350. године и



Кнез Лазар - део фреске у капели манастира Ресаве - Манасија

Како је слабила централна власт у Србији после смрти цара Душана под царем „Урошем Нејаким“, тако је расла моћ Растислалића. Вероватно је већ 1361. године главни представник ове властелинске србске породице био Радич Бранковић, син Бранка Растислалића. Радич Бранковић је више година владао Браничевом, а крај његове владавине, као и његове браће Растислалића учинио је кнез Лазар. Кнез Лазар је завладао Браничевом и Кучевом у пролеће 1379. године, у том походу му је помагао и петрушки војвода Цреп са својом војском, и свети кнез је свом манастиру Раваници поклонио сва села са овога простора, односно са обала Мораве, Дунава, Браничева и Кучева. Лазар је тек после неколико битака успео да савлада Радича Бранковича и освоји Браничево. „**Распа кнез лазар Радича Бранковича у Браничеву**“, бележе средњовековни летописци око 1379. године (Ђорђе Сп. Радојичић „Григорије из Горњака“, *Историјски часопис, књига 3, Београд, 1952. год. 89. стр.*). Визија Лазарева Србије била је уједињење свих предела из времена Цара Душана све до Дунава, па и преко Дунава у Европи, што се није поклапало са

визијом ситне властеле која је хтела пошто-пото да Србија остане подељена међу најугледнијим властелинима, у које је спадао и Бранко Растислалић и његов син Радич Бранковић.



Споменик Кнезу Лазару у Крушевцу

Кнез Лазар је хтео да створи јаку србску државу, у којој ће црква бити кохезиона и интегративна снага народа, за разлику од мале властеле која неслоном распарчава србски простор и чини га лаким пленом за освајаче. Одстранивши супарничку властелу, Лазарева власт се простирала над већим делом североисточне Србије, пошто знамо да је он даривао Раваници села само у Браничеву, већ и у Пеку и у Звижду. Држао је и Пореч, јер је Раваница добила и „Вир Госпојин на Дунаву“. *Маџро Орбин* у одељку о кнезу Лазару у свом чувеном „*Краљевству Словена*“, напомиње да је Лазар био дворјанин цара Душана, а после је „*заузео земљу краља Стефана све до Дунава, покоривши Растиславиће и другу властелу која је држала речене покрајине: једне је затворио у тамницу, друге протерао, а неке путем разних уговора потчинио својој власти*“.

Титулом кнеза Лазар је себе интитулисао априла 1371. године, а после Маричке битке кнез Лазар проширује своје области на југу, те је од Вукашинових наследника преузео Приштину и Ново брдо, као и многа околна места, а после озбиљних борби победио је и Николу Алтомановића, изузетно моћног властелина, и сам постао највећи и најјачи српски обласни господар, па је почео да се потписује као „*самодржни господин Србљом и Подунављом, Стефан кнез Лазар*“.

Када је кнез Лазар довршио проширивање Моравске Србије, она је тада обухватала Поморавље, Шумадију, Ново брдо и Приштину, Ниш, Браничево, Голубац, Рудник, Ужице и наравно Крушевац. Свети кнез је намеравао да и од Угара преузме старе српске земље и зарати са угарским краљем, али су га најезда Турака и Косовски бој у томе пречили. Душанов миљеник на двору, кнез Лазар је намеравао да обнови Душаново царство и прошири га северно од Саве и Дунава, да ослободи словенску браћу у Панонији, који су ту присутни још пре нове ере, а сам Александар Велики Карановић је тадашњим српским обласним господарима у Европи (Бодрићима, Љутићима или Вељићима, Моравцима и бројним другим српским племенима), издао повеље да владају европским територијама на којима су живели. Тај сан кнез Лазар није доживео јер је страдао у Косовском боју.

Мирослав Димитријевић

Годишња скупштина и прослава 11. година рада Удружења

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина из Београда, одржало је годишњу Скупштину удружења дана 24.12.2011.године, у сали Центра лепих уметности ГВАРНЕРИЈУС у Београду ул. Џорџа Вашингтона бр.12. Тим поводом је организована и прослава 11. година рада Удружења параћинаца и пријатеља Параћина у Београду. На годишњој скупштини и прослави поред чланова Удружења присуствовали су и многобројни пријатељи и гости из сличних удружења, представници општине Параћин и града Београда.

Удружење Параћинаца



Играло се и певало и било је весело



Председници Удружења Параћинаца и Крагујевчана, Петар Живановић и Зоран Матовић

У току протекле две године рада Удружења Параћинаца састанци су одржавани редовно сваког последњег уторка у месецу, изузев летњих месеци јула и августа.



Председник и заменик председника Скупштине Удружења Параћинаца Борко Качунковић и Бранко Куцина са гостом Зораном Матовићем, председником Удружења Крагујевчана

Места одржавања наших састанака су се мењала. После вишегодишњег окупљања у ресторану Парк, код Калемегдана, због промене намене овог објекта и његовог реновирања, били смо принуђени да потражимо ново место под сунцем. Захваљујући доброј вољи руководства АКУД ЛОЛА, једно време смо се састајали у њиховим просторијама. Тамо смо одржали и први веома посећени свечани годишњи скуп поводом 10. година рада Удружења, коме је присуствовало преко 120 чланова и пријатеља.

Морамо да истакнемо и добру вољу руководства Удружења Крагујевчана и пријатеља Крагујевца, који су нам понудили на коришћење своје просторије у центру Београда (код Дома војске). Са овим Удружењем имамо лепе и пријатељске односе па је председник Удружења Крагујевчана био и наш гост на Годишњој скупштини и прослави 11. година рада Удружења у Центру лепих уметности Гварнеријус.

Наша окупљања после краћег лутања, су настављена у Центру лепих уметности Гварнеријус, који су нам омогућили врло пријатан и за наша окупљања одличан амбијент и врло љубазно особље.

На претходном мајском окупљању приредили смо и мали коктел са музиком, који је био врло успешан, и весело. И у даљем раду планирамо оваква весела окупљања и дружења.

Гласило Параћинац је уз све тешкоће финансирања и даље задржало ритам излажења по два броја годишње и то, један пред летњу паузу и један пред нову годину. Најновији број излази за ово јунско окупљање. Наш сајт је активан на адреси www.parcinac.com, најновије информације о активностима Удружења, можете погледати на нашем Facebook профилу.

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина

facebook

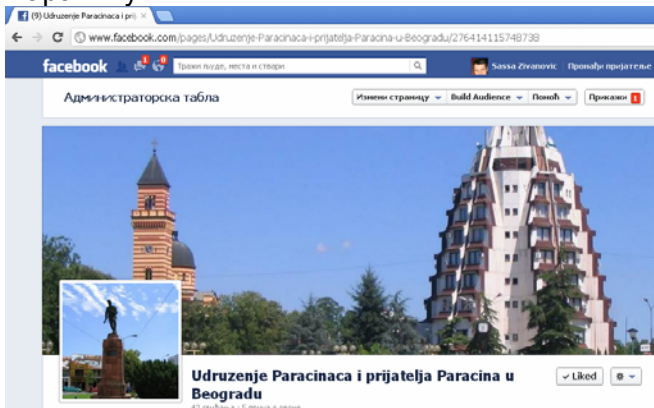


Отворен је фејсбук профил Удружења Параћинаца

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина из Београда, има и свој фејсбук профил. Од одржавања последње скупштине и прославе 11. године рада Удружења, установљена је и страница на фејсбуку, да би чланови Удружења и њихови пријатељи могли лакше да комуницирају преко ове друштвене мреже. На страницама ове мреже могу се видети и фотографије Параћина како изгледа данас, али и како је изгледао некада. Такође ту су и фотографије са наших редовних окупљања и фотографије са прославе 11. година рада Удружења Параћинаца, одржаној дана 24.12.2011.године, у сали Центра лепих уметности ГВАРНЕРИЈУС у Београду.

На овој страници редовно подсећамо чланове на месечна окупљања која се одржавају сваког последњег уторка у месецу. Ако имате фејсбук налог, придружите нам се и на овој друштвеној мрежи. А ако немате, свакако можете прегледати расположиве фотографије.

Пошаљите нам интересантне фотографије Параћина или неки занимљив текст о Параћину.



С.Т.Ж.

Знаменити Параћинац

Др Властимир Матејић истраживач, научник, високи интелектуалац



У једној од бројних књига у аутобиографском делу Властимир Матејић о себи каже.

“Рођен је 1931. године у Малој Суваји, најближе насеље је Криви Вир, општина Бољевац, у усамљеној железничкој зградици, поред које су возови пролазили без заустављања, од оца железничког пословође и мајке посвећене свима, изузев себи.“

Основну школу завршио је, у то време, удаљеном од Параћина, селу Лешје, а гимназију у Параћину. За разлику од ђака путника из села на прузи Параћин-Сталаћ, становао је код газдарица, а у вишим разредима у интернату, који се налазио у згради гимназије, на излазу из Параћина ка Нишу.

Ми ђаци из Параћина, нисмо били благодотворни према нашим друговима из села, али су нас многи од њих својим квалитетима освајали, а Власта Матејић, као најбољи ђак генерације од првог до осмог разреда веома брзо, све је “ставио у џеп”. Уз полагање само писмених испита из српског језика, математике и страног језика (француски), био је ослобођен полагања велике матуре.

Године 1950. године уписао је Електротехнички факултет у Београду. Био сам поносан, што су на огласној табли тог престижног факултета, после сваке школске године биле његове слике и високе оцене као најбољег студента, мог школског друга и земљака Параћинца, Власте Матејића.

По дипломирању околности су му наметнуле запошљавање у Центру за усавршавање руководећих кадрова у привреди и прави радикални заокрет у професионалном опредељењу. На Економском факултету у Београду завршио је последипломске студије из операционих истраживања са магистарском тезом “Прилог анализи прелазних режима”. Докторирао је на Машинском факултету у Београду, са темом “Методологија анализе понашања организационих система” и обавио усавршавање из операционих истраживања на Калифорнијском универзитету у Берклију. Успео је и покужава да остане у ономе

што се назива учење током целог века, што и он стално истиче.

Радио је као сарадник и био директор Центра за усавршавање кадрова у привреди. У институту Михајло Пупин био је:

- оснивач одељења за операциона истраживања,
- оснивач Центра за истраживање развоја науке и технологије,
- генерални директор и председник Управног одбора.

Био је министар за науку, технологију и развој при Савезној влади треће Југославије. У ICN Југославија (Галеника), био је на функцији извршног потпредседника за стратешко планирање и развој. После наведеног, престају његова формална запослења и почињу она, која потпуно сам слободно бира.

Истраживачки рад Матејић Властимира карактеришу одређени периоди. У прво време бави се истраживањима организације рада у инжењерском смислу. У другом периоду његова истраживања су била посвећена примени операционих истраживања везаних за анализу, тумачење и решавање проблема менаџмента и организације. Трећи период посвећен је проблемима истраживања научног и технолошког развоја.

Током истраживачке каријере руководио је израдом више десетина истраживачких пројеката, међи којима су бројни за стране фирме и међународне организације. Публиковао је преко 150 научних и техничких радова у домаћим и страним часописима и зборницима радова. Објавио је 15 рукописа.

Властимира Матејића карактерише и веома значајан педагошки рад. Крајем 1950-их година почео је педагошку каријеру предавањима на семинарима и курсевима за руководиоце у привреди, што је трајало преко 25 година.

Почетком 1960-их година почео је да се бави високошколском наставом



из предмета Организација и економика предузећа и Математичка статистика. Наставу је изводио и на последипломским студијама коју је држао на Машинском факултету у Крагујевцу, Београду, Сарајеву, Мостару, на Саобраћајном факултету у Београду, Факултету техничких наука у Новом Саду, на Институту за економске науке у Београду, Економском

факултету у Нишу и Загребу, на Високој војној школи у Београду и Загребу, на Универзитету за мир и развој Уједињених нација. Изабран је за редовног професора Електротехничког факултета у Београду и Машинског факултету у Крагујевцу.

Делатност Матејић Властимира је везана и за јавна ангажовања. Био је члан Републичког комитета за науку, Одбора за науку и технологију Скупштине СФРЈ и скупштине СР Србије, Извршног одбора Републичке заједнице за науку Србије, члан OECD Комитета за научну и технолошку политику и Комитета за друштвене науке COST програма Евроспке заједнице, кооснивач научног скупа SYMOPIS, оснивач научног скупа Технологија, култура и развој, оснивач и председник Удружења Технологија и

друштво, члан бројних домаћих и међународних професионалних удружења и редакција неколико часописа. Редован је члан Академије инжењерских наука Србије. И даље је веома активан, тако да је стални члан жирија Лиге експерата за избор Витеза позива, а недавно је изабран за председника Евроспог покрета у Србији и координатора за израду Стратегије развоја образовања у Србији до 2020. године.

Властимир Матејић је познавалац више страних језика и радо је виђен и уважаван у свим срединама и представља једну од најзначајнијих личности не само Параћина, већ и Србије.

Борко Качунковић



СЕЋАЊА

Како је настало Удружење
Параћинаца?

Удружење Параћинаца



Не тако давно прославили смо деценију нашег удружења. То ме је подстакло да напишем како је настало Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина.

Педесетих година прошлог века скупила се једна група параћинских матураната (која је оставила дубоки траг нашем

удружењу), да прославе педесет година матуре.

Скупили су се, да се радују сваком сусрету, пре много година, по завршетку гимназије, јер су отишли на разне стране. Период је био дуг, више деценија, али у њима није избрисано сећање на лепе заједничке дане, на ђачке радости, пријатељства, љубави и да поново причају о згодама и незгодама са Јосом, Фреглом, Стевом и другим професорима, да чују једни о другима где су, с ким су, укратко да буду заједно бар за кратко. Да буду поново пријатељи, а пријатељству нису потребни робови ни господари, пријатељство као цвет из ране младости, оно се воли и за њим се тугује.

Нажалост, многи од њих нису више међу нама, али су нам оставили обавезу да се дружимо и поштујемо.

Дубоко сам убеђен да у свима нама тиња жеља, да се састајемо, а посебно да видимо наше "исписнике". Исписнике и остале вршњаке које су живот или љубав одвели из града наше младости, од парка поред Црнице, кеја, корзоа, игралишта, једном речју да нам наш град из наших снова остане у дубоком сећању.

Жеља нас, који смо се придружили оснивачима и много младих којих има све више, да наставимо да се у што већем броју окупљамо. Да ми старији асоцирамо сећања на нашу младост, а долазећа генерација да настави и унапреди оно што смо ми створили и постигли.

Основни циљ Удружења је што већа сарадња са градом наше младости.

Бранко Куцина

КЊИЖЕВНОСТ

МИРОСЛАВ ДИМИТРИЈЕВИЋ
књижевник из Параћина

Недавно је из штампе изашла антологија "Бисери балканског афоризма", који је приредио македонски књижевник Васил Толевски, а објавила издавачка кућа "Алма" из Београда. У првом тому ове "бисернице афоризама", уз најеминентнија имена балканске и српске афористике, заступљен је и параћински књижевник Мирослав Димитријевић, један од зачетника ове књижевне форме у Поморављу. Он је до сада објавио десетак сатиричних збирки: "Афоризница", "Сврбија", "У демократију напред марш", "Блесавска школа", "Част свакоме, демократија никоме" (за коју је добио награду "Сатирично перо"), "Жежено" (епиграми), АПСА - "Антологија Поморавског Сатиричног Афоризма", "Параћински ТВ гневник" (коауторство са Момиром Станисављевићем)... Нешто раније Мирослав Димитријевић је заступљен и у књизи "Азбучник српског афоризма" коју је приредио др Душан Јаковљевић, а објавио "Екопрес" из Зрењанина.

Параћински Билтен

НА СЕПТЕМБАРСКОМ САСТАНКУ ЧЛАНОВА
НАШЕГ УДРУЖЕЊАПРОМОЦИЈА ТРИ НОВЕ КЊИГЕ
МИРОСЛАВА ДИМИТРИЈЕВИЋА

Септембарски скуп чланова нашег удружења биће садржајно обогатен промоцијом три нове књиге нашег земљака Мирослава Димитријевића из Параћина, истакнутог књижевника, публицисте и историографа, који је до сада објавио преко 60 књига код најугледнијих издавача у Београду и у

другим градовима Србије.

Овом приликом Димитријевић ће промовисати свој најновији роман ГАУМАТА, који говори о тајнама једног заборављеног српског цара, а о роману су врло високе оцене/рецензије дали најистакнутији критичари Петар В. Арбутина, Дејан Богојевић и Слободан Жикић.

Исте вечери биће представљена и антропогеографска и историјска студија- хроника села ШАВЦА из параћинске општине, која је недавно објављена у чувеној едицији „Хронике села“ Културно-просветне заједнице Србије, о којој је најафирмативније писао професор др Петар Марковић, као и Димитријевићева недавно објављена студија ЗАБОРАВЉЕНА ИСТОРИЈА СРБА, која је већ доживела друго издање и која на уверљив и упечатљив начин, документовано и

аргументовано говори о древној српској повести или паметарници, а о којој се све до недавно мало или нимало није знало, и која је постала хит издање Удружења свесловенске учености из Београда, јер се први тираж распродао за врло кратко време.



О књигама ће говорити професор Љубиша Јовановић, наш члан, такође истраживач српске паметарнице и писац, аутор две врло запажене књиге „Двојник“ и „Преумљење“. Најновије књиге Мирослава Димитријевића ће исте вечери моћи и да се купе по повлашћеној цени, нижој чак и до 40 одсто, за чланове нашег удружења.

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина

СРЕДЊЕМОРАВСКИ ГЛИНЕНИ БУКВАР

И на тлу Средњег Поморавља пронађене су и глинене плоче са урезаним писмом, чија се старост процењује на најмање пет миленијума пре нове ере, и припадају типу културе познате као – винчанска, о којој смо више говорили у првом и другом делу ове књиге.

Овде ћемо само да поткрепимо научна истраживања и доказе: *Ами Буеа, Роберта Сипријела, Апендинија, Милоја Васића, Светислава Билбије, Радивоја Пешића, Олге Луковић Пјановић, Јована Деретића, Слободана Филиповића* и бројних других палеолингвиста који тврде да је најстарије писмо на свету настало управо у поддунавској Србији, у Лепенском виру и Винчи, која је била највеће насеље млађег неолита, али поред ње су се развијала и друга насеља, посебно дуж токова великих река, посебно густо лоцирана у долини Велике Мораве. Поткрепићемо их мишљењима најистакнутијих америчких научника *Харолда Хартмана*, професора са америчког института за археомитологију и *Шан Вина*, америчког археолога.

Харолд Хартман тврди да речи „урезане на винчанским предметима претстављају протописмо, најстарије на свету“, настало је на Балкану и одатле се проширило и на азијске културе.

Археолог *Шан Вин* тврди да „винчански знаци представљају систем а не збирку насумично и произвољно обележених знакова“, а то је закључио после детаљног систематизовања и сређивања 1500 пронађених знакова и симбола у Винчи.

ЋИРИЛИЦА	ЛАТИНИЦА	ВИНЧАНСКО
А	A	А
В	V	В
Г	G	1
Д	D	△
Е	E	⋈, E, U
Ж	Z	Ж, #
З	Z	3
И, Н, Ћ	I	І
К	K	К
Л	L	Λ
М	M	М
О	O	О
Р, Њ	R	4, P
С	S	C, J, >, Z
Т	T	†, T
У	U	Y, Z, y
Ф	F	Ф
Х	H	Х
Ц	C	Ц
Ч	Č	Ч
Ш	Š	Y, Ц
	Dž	Ш
	S	

И поред опрезних оцена у вези са винчанским писмом, *Андреј Старовић*, кустос Народног музеја у Београду, тврди да су Винчанци „знали да шаљу и примају писмене поруке“ и да прво писмо нису користили само свештеници или повлашћени слој, већ је оно било доступно свима, чак и деци.

Да ли Винчанац, поморавски Ариј, Протосрбин Беласт (Пеласт) био писмен? Да ли је и он писмено комуницирао, односно да ли је познавао линеарне и словне знаке и симболе? О томе нам је сведочио археолог *Саво Ветнић*, кустос јагодинског музеја:

„На насељима млађег каменог доба - неолита, поред осталог материјала, нађено је и десетак керамичких плочица украшених линеарним знацима. Није реч о украсним шарима или религиозним атрибуцијама, већ је њихов смисао дубљи и значајнији“, рекао нам је 1997. године археолог *Саво Ветнић*.

„Ове глинене плочице представљају својим писмом потребу да се одређене мисли или идеје забележе, да остану као порука или информација. Тако је изречено уверење да се ради о сведочанствима о праисторијском идеограмском и словном писму. Прва-одсликавају једну идеју, а друга причу од неколико речи“, тврди *Саво Ветнић*.

Према *Ветнићевим* речима, глинене плоче са идеограмским писмом нађене су на неолитским насељима у: Буковчу, Течићу, Супској, Дреновцу и Великом Поповићу, а праисторијски „буквари“ са

словним писмом откривени су у: Супској, Дреновцу и у самом граду Параћину.

НАЈРАЗВИЈЕНИЈИ ВАРИЈЕТЕТ СЛОВНОГ ПИСМА ИЗ ПАРАЋИНА

Елипсаста глинена плочица из Параћина, према тврђењу археолога *Саве Ветнића*, представља најразвијенији варијетет словног писма, и да је овде реч о словима, а не о знацима са неког непознатог предписа, већ припада типу „винчанице“.

И ова, као и све друге плочице са праисторијским писмом писане су техником урезивања оштрим предметом у мекану глинену плочу, а не рецимо у камен или кост.

Ветнић је аутору ових редова показао и фотос плочице са „портретом писара“, како га је сам „крстио“, а који је пронађен на локалитету у Дреновцу. *Ветнић* није искључио могућност да се можда ради и о лику неког божанства, чак и праисторијске „иконе“, а што је била традиција код „Винчанаца“, односно Рашана-Беласта, предака данашњих Срба и европеида.

Ове глинене књиге нису налажене у гробовима, поред скелета, већ у кућним целинама и односиле су се на потребе живих, а не мртвих, што даље значи, да су имале важан значај у животу прастановника овог краја.

А можда су то били први законици, уредбе о кућном реду, табуи који се нису смели прекршити, уредбе или прописи. Укратко, можда баш ту леже и први трагови праисторијског законодавства рашкопелашког човека, Протосрбина, Арија из Средњег Поморавља.

У закључку своје студије, почев од 13. странице, археолог *Саво Ветнић* пише:

„Од првог открића керамичких фрагмената са урезаним знацима у Винчи, од стране М. Васића 1908. године, па до данас, на неолитским насељима у нашој земљи је нађено више стотина оваквих предмета. Њихов број нарочито импонује са Бањице, Потпарња и Ата код Вршца и Јеле код Шапца.

У међувремену се такође увећао и број аутора који су се смело упустили у њихово тумачење, од већ поменутих пионирских радова *М. Васића* из 1910. године и *М. Георгијевског* из 1940. као и прве студије *Ј. Тодоровића* из 1969. године. *М. Гарашанин* је о овим студијама посебно издвојио студију *Е. Масона*, а *Р. Пешић* радове овеће групе наших и страних археолога: *Н. Власа*, *В. Поповића*, *Ј. Макеја*, *М. Вина*, *укључујући* и *Р. Пешића*.

РЕГИОНАЛНЕ ОСОБЕНОСТИ ПОМОРАВСКОГ ПРАИСТОРИЈСКОГ БУКВАРА

„У вези са овим проблемом, у већ бројним и прилично обимним радовима, изречено је више оцена. О регионалним особеностима предмета – таблица презентованих у овом прилогу се може додати следеће:

Ни у једном случају знаци нису урезани у предмете од костију или камена, вероватно због тога што тврдина материјала није дозвољавала да се изведу прецизно, или због тога што их је урезивала особа слабијег физичке снаге. Трећи разлог је, можда, тај што су предмети били унапре намењени за ломљење у неком обреду, у који су били укључени као култни објекти или инструменти култа.

Тешко је поверовати да се о знацима урезаним пре печења радило о „фабричко-радионичким маркама“, а после печења о „знацима својине“. Како онда разумети натписе на грудима статуете из Супске, или на жртвенику из Параћина.

Иначе, у свим случајевима знаци су урезивани у влажну земљу пре печења, што опет значи, и то да се већ у тренутку моделовања предмета знало како треба да изгледају, који ће знаци бити урезани и чему ће предмет и знаци бити намењени.

Према томе грнчар је истовремено био и „писар. Како су се по неким уверењима, израдом грнчарије бавиле жене, уз друге свакодневне послове крај огњишта, то су изгледа оне биле и њихови аутори.

Предмети с урезаним знацима нису налажени у гробовима, као гробни прилози положени уз скелете покојника, него у кућним целинама или у културном слоју једног од градитељских стратума на насељу, па се може и по томе закључити да су били у вези са живим, а не са мртвим члановима заједнице“, тврди *Ветнић*.

Мирослав Димитријевић

Градска литија у Параћину поводом Свете Тројице

Света Тројица, слава истоименог храма у Параћину и ове године је обележена градском литијом. Учесници поворке обишли су градске записе у порти цркве, у насељу Адакале, а код споменика у центру града одржан је помен свим погинулим ратницима у балканским и Првом светском рату. На свечаној литургији сечен је славски колач. Овогодишњи колачар *Жика Тодоровић* је ову пријатну дужност обавио са владиком Браничевске епархије, господином *Игњатијем*.



Параћински Билтен

СПОРТ



ФК Јединство Параћин

Наше Јединство из Параћина је у сезони 2011-2012 у Поморавско-Тимичкој зони остварило следеће резултате:

Коло	Датум	Утакмица	Резултат
1	21.08.2011	Жупа - Јединство (П)	1:2
2	28.08.2011	Рембас - Јединство (П)	1:1
3	04.09.2011	Јединство (П) - Дунав	6:1
4	11.09.2011	Напредак - Јединство (П)	2:1
5	18.09.2011	Јединство (П) - Јухор	7:1
6	25.09.2011	Тимочанин - Јединство (П)	2:2
7	02.10.2011	Јединство (П) - ФУД	7:0
8	08.10.2011	Каблови - Јединство (П)	1:0
9	16.10.2011	Јединство (П) - Морава (Ђ)	2:1
10	22.10.2011	Озрен - Јединство (П)	1:1
11	30.10.2011	Јединство (П) - Пепељевац	2:1
12	06.11.2011	Слатина - Јединство (П)	2:2
13	13.11.2011	Јединство (П) - СФС Борац	2:1
14	19.11.2011	Ђердап - Јединство (П)	1:0
15	27.11.2011	Јединство (П) - Мајданпек	0:0
16	18.03.2012	Јединство (П) - Жупа	3:1
17	25.03.2012	Јединство (П) - Рембас	6:0
18	31.03.2012	Дунав - Јединство (П)	0:0
19	08.04.2012	Јединство (П) - Напредак	2:0
20	15.04.2012	Јухор - Јединство (П)	1:1
21	18.04.2012	Јединство (П) - Тимочанин	2:0
22	22.04.2012	ФУД - Јединство (П)	1:5
23	29.04.2012	Јединство (П) - Каблови	5:1
24	05.05.2012	Морава (Ђ) - Јединство (П)	0:0
25	13.05.2012	Јединство (П) - Озрен	7:0
26	16.05.2012	Пепељевац - Јединство (П)	1:1
27	20.05.2012	Јединство (П) - Слатина	8:0
28	26.05.2012	СФС Борац - Јединство (П)	5:4
29	02.06.2012	Јединство (П) - Ђердап	4:1
30	06.06.2012	Мајданпек - Јединство (П)	3:0

Јединство је на крају сезоне заузело друго место са освојених 57 бодова. Испред Јединства је Морава из Ђуприје.

Поз	Тим	УТ	ПБ	Н	ПР	ДГ	ПГ	ГР	БОД
1	Морава (Ђ)	30	21	3	6	72	31	+41	66
2	Јединство (П)	30	16	9	5	83	30	+53	57
3	Каблови	30	16	2	12	51	42	+9	50
4	Ђердап (-1)	30	16	2	12	60	40	+20	49
5	Напредак	30	16	1	13	63	56	+7	49
6	Јухор (-1)	30	14	4	12	56	48	+8	45
7	Жупа	30	14	3	13	45	51	-6	45
8	Рембас	30	13	4	13	46	50	-4	43
9	Мајданпек	30	13	3	14	52	45	+7	42
10	Озрен	30	13	3	14	39	61	-22	42
11	Пепељевац	30	11	7	12	55	55	0	40
12	Дунав	30	12	4	14	48	58	-10	40
13	СФС Борац	30	12	3	15	58	64	-6	39
14	Тимочанин (-2)	30	11	7	12	53	46	+7	38
15	ФУД (-1)	30	7	3	20	40	80	-40	23
16	Слатина (-16)	30	5	2	23	30	94	-64	1

извор: <http://www.srbijasport.net/klub/59/rez>



Први тим ФК Јединство Параћин

Позив на сарадњу У Параћинцу



Позив свим члановима и пријатељима нашег Удружења, за сарадњу у нашем гласилу је стално отворен. Сваки користан текст, идеју, вест, коментар, информацију можете откуцати и послати нам на е-маил szivanovic@mas.bg.ac.rs. Врло радо ћемо то објавити и поделити са осталим члановима удружења на страницама нашег гласила или на интернет презентацији. Хвала.

**Захваљујемо се на сарадњи
појединцима и колективима који су
помогли излазак овог броја и позивамо
будуће поклонице нашег гласила на
сарадњу.**



СПОРТ - МОНТЕВИДЕО

Монтевидео бог те видео се снима у Параћину



Настављено је снимање филма о највећем успеху нашег репрезентативног фудбала. Режијер Драган Бјелогрић рекао је за РТС да је нова филмска прича независна од претходног филма, али да ће пружити и континуитет гледаоцима који су уживали у првом филму.

Снимање наставка "Монтевидео, Бог те видео" у режији Драгана Бјелогрића и у продукцији „Intermedia Network“ одвијаће се током лета у Параћину на стадиону Спортско рекреационог центра.

На параћинском фудбалском терену забележиће се битне утакмице које је наша репрезентација одиграла са противничким тимовима на Првом светском првенству у Монтевидеу. Стадион у Параћину је реконструисан и сценографски прилагођен снимању догађаја из 1930. године, док је путем кастинга одабран велики број статиста потребан за снимање масовних сцена. Део наставка фудбалске филмске приче ове године се снимао на Тенисима, а поред Параћина планиране су и друге локације као што су Београд, Улцињ и Трст.

Стадион у Параћину глуми филмски Монтевидео, град у којем су наши фудбалери остварили највећи успех 1930. године.



Готово и да нема веће паузе за одмор, кадар по

кадар и филмска прича одмиче, кажу глумци, који се труде да дочарају причу о највећем подвигу наших фудбалера.

"Већ смо навикли на високе температуре, радимо као машина, уходали смо се и атмосфера је одлична", каже Виктор Савић, који глуми Милутинца. "Спријатељили смо се и са Бразилцима. Све је ово једна добра и весела дружина, тако да ведро расположење доприноси и мотивацији свих нас. Јесте вруће, али тако је било и нашим фудбалерима пре 83 године, када су сјајно играли у далеком Уругвају."

Филм је својеврсни времеплов о подвигу наших фудбалера, који су са великим ентузијазмом кренули у Јужну Америку и остварили сјајан успех.

У серији и филму видећемо како су путовали, шта им се све догађало и како су домаћини успели да их зауставе тек у полуфиналу. Посебан сегмент је прича о дружењу најбољих пријатеља и играча Моше Марјановића и Александра Тирнанића, који су стекли и светску славу.

"Не смем све да вам откријем, али биће и ово право ремек-дело свих нас", каже Милош Биковић (Тирке). "Поносан сам што глумим легенду српског и светског фудбала."

На снимању учествује и велики број статиста, а градски стадион у Параћину реконструисан је и прилагођен филму.



Према речима режисера Драгана Бјелогрића, нова филмска прича потпуно је независна од првог филма.

"Трудим се да ме ништа не оптерећује. Желим да направим потпуно нов филм, тако да буде јасан онима који први пут гледају, али истовремено да пружи и континуитет гледаоцима који су уживали у првом филму", објашњава Драган Бјелогрић за РТС. "Презадовољан сам целом екипом, радимо професионално и у Параћину су нам пружили све услове да снимамо без икаквих проблема.

У Параћину ће се снимати све важне утакмице које су наши репрезентативци одиграла у Монтевидеу. Следе снимања у Београду, Трсту и Улцињу.